

Arrest

nr. 70 242 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOOZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. GÜNER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 22 december 2010 doet de verzoekende partij een verklaring van aankomst (bijlage 3) in Gent, waarbij zij wordt toegelaten tot verblijf in het Rijk tot 21 maart 2011. De verzoekende partij is in het bezit van een Turks paspoort dat vervalt op 1 september 2013.

Op 25 maart 2011 wordt de akte van aangifte van het huwelijk van de verzoekende partij en haar partner E.B. opgemaakt. Het huwelijk is voorzien op 22 april 2011.

Op 31 maart 2011 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent het huwelijk uit te stellen gedurende maximum twee maand vanaf de geplande huwelijksdatum in afwachting van het resultaat van het voorgaand onderzoek van het huwelijk.

Op 30 mei 2011 verbindt de partner van de verzoekende partij zich er toe door middel van een verbintenis tot tenlastenneming (bijlage 3bis) de verzoekende partij ten laste te nemen.

Op 30 mei 2011 wordt in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op 09 mei 2011

wordt aan O.U. (...)

geboren te Isparta (Turkije),

op (...) van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 22/06/2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië en Slovakije, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (3)(4).

REDEN VAN DE BESLISSING : Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 21/03/2011'

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel luidt als volgt:

"MIDDEL 1:

Schending van artikel 12 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, m.n. het recht te huwen.

Verzoekende partij is op 23/09/2010 toegekomen in Lille en werd door zijn oom M.I. (...) opgehaald.

Verzoekende partij verbleef sinds zijn komst op het adres van zijn andere oom K.I. (...) te (...).

Verzoekende partij heeft een feitelijke relatie met mevrouw E.B. (...).

Zij hebben elkaar leren kennen via het internet en vervolgens ontmoet in hun gemeenschappelijke dorp Yalvac te Isparta/Turkije tijdens de zomervakantie van 2010, en hebben sindsdien een relatie met elkaar.

B. (...) heeft haar hoofdverblijfplaats in België, maar is van Nederlandse nationaliteit en studeert in Nederland. Tijdens de week verblijft ze in Nederland voor haar studies en elk weekend komt ze naar België en verblijft dan te (...).

Verzoekende partij en de vriendin E.B. (...) hebben besloten te huwen en aldus een huwelijksaangifte gedaan te Gent op 25 maart 2011. Het huwelijk was voorzien op 22 april 2011. Naar aanleiding van een onderzoek 'schijnhuwelijk' werd bij beslissing dd. 15/06/2011 geweigerd om over te gaan tot voltrekking van dit huwelijk op basis van artikel 167 BW, ingevolge waarvan aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend op datum van 30 mei 2011.

Verzoekende partij en de vriendin zijn uiteraard niet akkoord met deze beslissing tot weigering en gaan in beroep bij de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, en omwille van de volgende redenen:

- Verzoekende partij en de vriendin hebben een feitelijke relatie en beogen met het huwelijk een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Er is zeker geen sprake van een schijnhuwelijk.*
- Zij hebben immers een verloofsfeest georganiseerd op 12/12/2011 en hiervan zijn foto's beschikbaar. Op dit verloofsfeest waren ook de ouders van O. (...) uit Turkije aanwezig.*
- Er spelen uiteraard wel een aantal culturele factoren. Zo onder meer, kan het koppel niet voor het burgerlijk én religieus huwelijk enig geslachtsgemeenschap hebben. Dit wordt ook gerespecteerd door het koppel. De afwezigheid van een seksueel gemeenschap vóór het huwelijk betekent daarom niet dat*

er geen werkelijke relatie voorhanden is noch dat partijen geen duurzame levensgemeenschap beogen. Partijen zullen na het voltrekken van het burgerlijk huwelijk onmiddellijk ook een religieus huwelijk aangaan, dit is dan ook het moment dat de partijen kunnen samenwonen volgens de gebruiken binnen de Turkse cultuur. Gezien er geen datum voorzien is voor het burgerlijk huwelijk door de weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, kan er ook geen datum worden vastgelegd voor het religieus huwelijk. De verplichting tot samenwonen ontstaat slechts op de dag van de huwelijksluiting.

• Verder heeft verzoeker helemaal geen intentie om het huwelijk te sluiten omwille van verblijfsrechtelijke voordelen, gezien verzoeker omwille van zijn speciale paspoort sowieso een toegang heeft tot België zonder hiervoor een visum te moeten aanvragen. Dat aldus deze argumentatie van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand - dat het om een schijnhuwelijk zou kunnen gaan - helemaal niet strookt met de werkelijkheid! Verzoeker heeft reeds vrije toegang tot het land.

Door de onterechte weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand om het huwelijk te voltrekken, wat ook zal worden uitgeklaard in de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg, en de hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten (huidige bestreden beslissing) wordt verzoekende partij geschonden in zijn fundamenteel recht om te huwen."

2.1.2. Met betrekking tot het eerste middel merkt de verwerende partij op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 12 EVRM.

Verzoeker stelt dat, naar aanleiding van een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk, de voltrekking van het huwelijk geweigerd werd op 15 juni 2011 door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker stelt in beroep te zijn gegaan tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg en zet de redenen hiervoor uiteen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet dienstig de motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan betwisten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dienaangaande zonder rechtsmacht.

In de mate dat verzoeker een schending van art. 12 EVRM aanvoert, heeft verwerende partij de eer te antwoorden deze bepaling stelt dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben om te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.

Zoals supra reeds gesteld, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor wat betreft de motivering van de weigeringsbeslissing tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder rechtsmacht. Dit is overigens niet de thans bestreden beslissing. Verzoeker zal, naar eigen zeggen, dienaangaande een procedure inleiden bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Voor wat betreft de toepassing van de wet van 15 december 1980, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van art. 7, eerste lid, 1° en 2° dat stelt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Verzoeker verblijft thans illegaal op het grondgebied, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoeker, zodat de wet van 15 december 1980 correct werd toegepast. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (zie oa. RW nr. 48.111 d.d. 15 september 2010 en nr. 59.813 d.d. 15 april 2011).

Het eerste middel is ongegrond."

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel luidt als volgt:

"MIDDEL 2:

Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, m.n. het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De staat is Vrij de toegang en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Dit impliceert de mogelijkheid ontradende sancties op te leggen voor de overtreding van die reglementen. De meest logische is de uitwijzing van de vreemdeling. Die maatregel kan echter onevenredig zijn, wanneer de vreemdeling voldoende sterke persoonlijk of familiale banden heeft in het gastland. (EHRM 15 juni 2006, Sheva nova v. Letland)

Het is aldus niet vereist dat verzoekende partij gehuwd is of een feitelijke relatie heeft opdat een beëindiging van het verblijfsrecht (en de hieruit volgende uitwijzing) in strijd is met art. 8 EVRM.

In casu heeft verzoekende partij voldoende sterke persoonlijke banden met België waardoor de beëindiging van het verblijfsrecht/bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreekse schending inmenging inhoudt in het privé-leven van verzoekende partij.

Vooreerst heeft verzoekende partij een feitelijke relatie met E.B. (...), en hebben een huwelijksaangifte gedaan. Het huwelijk is weliswaar niet voltrokken omwille van een weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand doch hiertegen wordt in beroep gegaan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou deze persoonlijke en emotionele band met E.B. (...) rechtstreeks schade berokkenen! Dat naast deze persoonlijke band verzoeker ook familiale banden heeft in België, zoals zijn oom M.I. (...) en zijn andere oom K.I. (...) (waarbij hij sinds zijn aankomst in België woont), en de vele neven en nichten.

Verzoeker komt trouwens niet ten laste van de Staat, gezien de vriendin E.B. (...) een verbintenis tot tenlasteneming heeft getekend.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten in casu een rechtstreekse inmenging inhoudt in het privéleven van verzoekende partij."

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel op in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker stelt voldoende sterke persoonlijke of familiale banden met België te hebben. Verzoeker wijst op zijn relatie met mevrouw B. (...) en de huwelijksaangifte die zij hebben gedaan. Bovendien zou verzoeker familiale banden in België hebben: twee ooms en vele neven en nichten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins aantoon een relatie te onderhouden met mevrouw B. (...). Hij heeft een huwelijksaangifte gedaan, doch het huwelijk werd niet voltrokken, omdat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Een huwelijk wordt beschouwd als een schijnhuwelijk wanneer het enkel gericht is op het verlenen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan één van de partijen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk te stellen dat de huwelijksaangifte geen overtuigend element is om aan te tonen dat er een effectieve en affectieve relatie is tussen beiden.

Bovendien maakt verzoeker geenszins aannemelijk niet in Turkije zijn recht op gezinsleven met mevrouw B. (...) te kunnen uitoefenen.

Wat betreft de aanwezigheid van familie van verzoeker, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet aannemelijk maakt hiermee een familiaal of gezinsleven te onderhouden.

Verzoeker toont geen schending aan van art. 8 EVRM. Het tweede middel is ongegrond."

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

Wat de door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst de verzoekende partij vooreerst naar de band die ze heeft met haar partner E.B. met wie zij samen een huwelijksaangifte heeft gedaan, een verlovingsfeest had en die een verbintenis tot tenlastenneming van de verzoekende partij heeft ondertekend. De verzoekende partij wijst er op dat hoewel het huwelijk niet voltrokken werd omwille van een weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, hiertegen een beroep werd ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Het is niet kennelijk onredelijk te concluderen dat met het louter aanhalen van deze elementen geenszins het bestaan wordt aangetoond van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar partner, te meer de ambtenaar van burgerlijke stand het aangekondigde huwelijk weigert te voltrekken omdat er aanwijzingen bestaan dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Evenmin is het onredelijk te besluiten dat de verzoekende partij geen gezinsband heeft opgebouwd met haar ooms, neven en nichten. In het verzoekschrift worden geen concrete elementen aangehaald die toelaten te besluiten dat er mogelijk sprake is van een gezinsleven met ooms en neven en nichten in de zin van artikel 8 EVRM. Het louter samenleven met deze personen volstaat hier toe niet.

Evenmin heeft de verzoekende partij met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Zoals de verzoekende partij zelf opmerkt is haar verblijf in België recent, naar haar zeggen sedert 22 december 2010. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden van rechtswege een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Wat de door de verzoekende partij voorgehouden schending van het recht om te huwen betreft, merkt de Raad het volgende op. Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en ontslegt de verzoekende partij geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake

het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt haar toekomstig huwelijk te beschouwen als een schijnhuwelijk dient erop te worden gewezen dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het beroep inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent het huwelijk weigert te voltrekken omdat het naar zijn oordeel over een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door de verzoekende partij, die in haar verzoekschrift argumenteert waarom het geen schijnhuwelijk betreft en stelt dat haar recht te huwen wordt beknot, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht. De onderdelen van de middelen van de verzoekende partij die ertoe strekken aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en die de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr.104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de overheid om het huwelijk van de verzoekende partij en haar partner te weigeren. Gelezen in deze zin zijn deze onderdelen van de middelen niet ontvankelijk.

Een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM wordt niet aangetoond. De middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN